

„Já mu to řeknu,“ stiskl jí Ferdinand ruku ve snaze zastavit ten proud šeptaných slov.

Karl mlčel a Mariechen pořád vrtěla hlavou. Pořád, donekonečna.

★

Zdenek mlčel, ruce zaražené v kapsách, prsty si pohrával se ztvrdlými drobečky, které se zachytily u vnitřního švu. Karl mlčel a uhýbal před Zdenkovým nechápavým pohledem. Mariechen mlčela a přivírala oči. Jako by si z očních víček potřebovala utvořit hradbu a nepustit k sobě obrazy, které se před ní vyjevovaly. Mlčel i Ferdinand, protože některé skutečnosti není potřeba balit do dlouhých vět a litanií. Někdy stačí pár slov. Jiřina postávala v rohu a mlčela, mlčela úplně stejně, jako když po ní Majsner řval *ty káčo pitomá*. Vrstvilo se v ní mlčení za mlčením, prolínalo se a sedalo.

Květa nemlčela. Ptala se. Dokola, opakovaně, vehementně. Proč? Jak? Proč? Chtěla to pochopit, a když to pochopila, hrozně chtěla nechápat. Nerozumět, nevědět. Zvrátit to. Proto se ptala, proto zesilovala hlas. Proto křičela.

„Mami! Dělej něco!“

Mariechen ucouvla a sotva znatelně se schoulila. Nic neřekla.

„Maminko! Maminko, prosím!“

Mariechen pootevřela rty a upřela pohled na Květu, na její srdčitý obličej, který se protáhl, zostřil a zesinal. A pak rty zase sevřela. Lepkává neschopnost odpovědět.

Květa se k ní vrhla, zaťala jí prsty do předloktí. Mariechen se pokusila vymanit, ale Květa na ní visela, držela ji, opírala se o ni. Byla těžká, k neunesení.

„Nemůžu,“ řekla nakonec Mariechen tiše. Květě se rozšířily zorničky, na zlomek vteřiny strnula a pak svůj stisk povolila. Ferdinand jí lehce položil ruku na rameno a nepatrně ji poodtáhl.

„Tati! On přece nemůže odejít!“ přenesla Květa pozornost na otce. „Tati!“

Ferdinand mlčel. Držel ruku na dceřině rameni, Květa sebou trhala, křičela, plakala, vztekala se. Bojovala. Bojovala za Zdenka. Za svůj svět. Za neměnnost. Otec se zapřel a svíral ji silněji a silněji a Květa sebou silněji a silněji škubala.

„Přestaň!“ zakřičel. „Nedá se nic dělat!“

Květa se mu vykroutila z náručí, pootočila se, ale ze sevření otcových paží se vysmeknout nedokázala.

„Nedá se...“

On ji zradil. Dovolí, aby Zdenek odešel. On a máma. Jen mlčí a přihlížejí. A ona to prohraje. Nevítězí. Čas se zastavil, ona se zastavila a bezmoc z ní vylétla a jako zpěněný plivanec se rozstříkla o otcovo čelo a stékala přes obočí a kořen nosu dolů. Prohrála. Květa prohrála.